

Friedbert Stohner

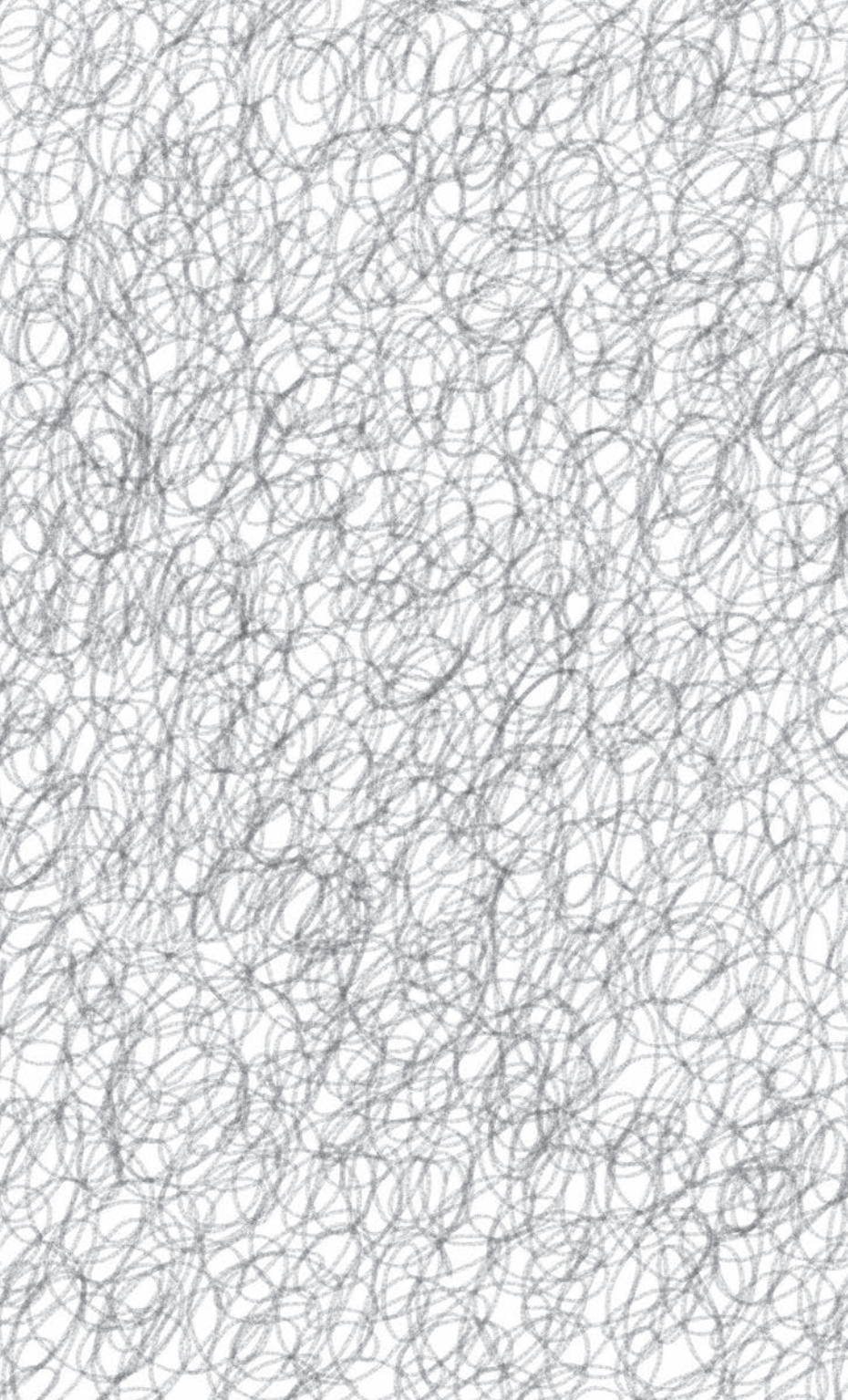
JA SOM
TU LEN
OVCA

Preložil Ján Jambor

PERFEKT

Friedbert Stohner

**JA SOM
TU LEN
OVCA**

Friedbert Stohner

JA SOM TU LEN OVCA

Ilustrácie

Hildegard Müller

Preložil

Ján Jambor

PERFEKT

O ovciach a ľudľoch

a ak si náhodou ľlovek, tak viem, čo si teraz myslíš: myslíš si, že som tiež ľlovek a hovorím to len tak, lebo som niečo poplietla. Mýliš sa! Som skutočná ovca. Ináč povedané: mám pekné kučierky a jasnozrivú myseľ. Býva to aj u ľľudí, ja viem. Ale u nás oviec je to normálna vec. A práve v tom je rozdiel.

Neviem, prečo ľľudia považujú za popletené akurát ovce. Domnievam sa, že to súvisí s tým, že vždy potrebujú niekoho, kto je v niečom horší ako oni. Zdá sa, že je im úplne fuk, či to je aj pravda. Už len keď ich počujem hovoriť o chromých kačkách! Hneď

sa mi začnú ježiť kučierky. Videl už niekto nejakého človeka letieť rýchlo ako šíp a pristáť na vode? Nie. Ale kačky už áno. Takže *kto* je vlastne chromý?

Medzi nami ovcami hovoríme o ľuďoch, že si len myslia, že vedia všetko lepšie ako ostatní. Ale aby sme sa nepochopili nesprávne: napriek tomu ich mám rada a v každom prípade ich mám radšej ako vlkov. Ak si ľudí raz prekukol, tak si zistil, že sú vlastne celkom roztomilí. Vlkov neprekukneš nikdy a roztomilí celkom určite nie sú.

Našťastie tu na gazdovstve máme do činenia len s ľuďmi. Vlci sa nanajvýš zakrádajú v noci po okolitých lesoch a zavýjajú, až zachrípnu. Ešte sme tu nevideli ani jedného a všetci sa toho aj radi zriekneme, dokonca aj Charly, strážny pes na našom gazdovstve, hoci by to mal byť ich vzdialený príbuzný. Len Max sa niekedy nafukuje, aby len prišli, veď potom uvidia. Teda, takto sa nafukoval ešte minulý týždeň. Čo sa vlkov týka, je medzičasom o trochu opatrnejší.

Max je najmenší z ľudí na Michlovom gazdovstve. Tak sa volá gazdovstvo, na kto-

rom žijem, lebo patrí rodine Michlovcov. Teda, o toľko väčší ľudia sú gazda a gazdiná Michlovcí a Maxova veľká sestra Lina. Teda, o toľko väčšia ako Max vôbec nie je. Je tretiačka a on je druhák. Max má problém len s tým, že mu Linu vždy dávajú trochu za vzor. Je totiž skutočne dobrá žiačka a jemu učenie tak dobre nejde. Viac sa zaujíma o traktory a kombajny a vôbec o všetko, čo má kolesá a rachotí. Neskôr chce byť diaľničným policajtom.

„Ale aj tí musia vedieť čítať,“ vždy ho hnevá Lina. „Aspoň ešpézetky.“

„Čítam lepšie ako ty,“ zakričí na to Max a už sú si vo vlasoch.

Ak by bol Max ovca, tak by bol spokojný, keby čítal tak dobre ako jeho veľká sestra Lina, a tiež by sa hneď tak nenapálil. Toľko ešte k tomu, že ľudia si myslia, že vedia všetko lepšie ako ostatní. Aby si niekto nemyslel, že som si niečo vycicala z pazúra, ako hovoríme my ovce.

Jasné, že malý Max to so svojou veľkou sestrou nemá ľahké. Preto aj dodatočne rozumiem, čo mali znamenať tie šibnuté stávkky. Možno by som vtedy na to prišla hneď, keby som mohla rozmýšľať v úplnom pokoji. Musím však žiaľ priznať: bola som rovnako pomotaná ako všetci ostatní a spočiatku som nemohla jasne myslieť.

Bolo to minulý týždeň, keď sa Line a Maxovi začali letné prázdniny a hneď v pondelok ráno zmizol jeden náš baranček. Barančeky, tak voláme celkom mladé ovce, ktoré nesmú ísť ešte nikam samy a vždy musia pekne zostať so stádom. Jeden z nich ráno

zrazu nebol v košiari a vtedy sa Max stavil s Linou, že ho nájde rýchlejšie ako všetci ostatní spolu na gazdovstve. Dokonca rýchlejšie ako Charly!

„Dohodnuté – kto prehrá, trikrát vykydá hnoj z Eduardovho chlieva!“ tešila sa Lina a skôr, ako gazda a gazdiná mohli na to niečo povedať, Max si s ňou na to ťapol.

Eduard je naše prasa a jeho chliev – no zbohom!

„No tak bude najlepšie, keď ti už teraz nachystám ocinove staré gumené čižmy,“ povedala gazdiná.

Maxove vlastné gumené čižmy nie sú totiž dosť vysoké na Eduardov – prosím o prepáčenie – svinčík.

„Nebudem ich potrebovať, o to sa môžem stavať,“ nafukoval sa Max a Lina mu hneď ešte raz nastavila ruku.

„Kto prehrá, bude týždeň odpratávať zo stola,“ povedala a Max si s ňou znova na to ťapol.

Tak to bolo so stávkami. My ovce sme boli ešte všetky dnu v košiari a Michlovci stáli vonku. Čudovala som sa, že bránka

na košiari bola rovnako zatvorená ako včera večer, keď ju zavrel Max. Ako teda pre živého boha vyšlo v noci z košiara ťarbavé mláďa? Alebo sa niekto potajomky a potičučky vkradol dnu a to úbohé mláďa...

Na to nemohlo byť ani pomyslenia, no samozrejme, že to ľuďom napadlo. A mne tiež. Veď preto som bola taká pomotaná. Čo sa stalo potom, to bol taký deň a taká noc, že by som to už nechcela zažiť.

Niečo sme počuli

Hneď nato sa gazda s Charlym vybrali hľadať zmiznuté mláďa a Lina s Maxom išli s nimi. Všetci už boli naraňajkovaní a gazdiná šla nakrmiť sliepky.

„Hľadaj ovečku, Charly!“ povedal gazda a ukázal smerom k lesu, ktorý sa začína hneď za Jabloňovou lúkou.

„A košiar?“ chcela vedieť gazdiná.

„Zatiaľ ho možno neotvárajme,“ odpovedal gazda.

Charly ešte chvíľu ňuchal po zemi, potom sa krátko pozrel smerom k lesu a vyrazil. Či vlastne odťapkal. Nie je už totiž

najmladší. A jasné, že ani jeho čuch nie. Ešte vždy sa tvári, že má veľmi dobrý nos, ale videla som už, ako ňuchal ani nie pol metra od zapotrošenej kosti, a nenašiel ju. A vôbec, pes, ktorý zapotroší kosť! Už to je dôvod na zamyslenie.

Teraz teda odťapkal a oňuchával zem, akoby niečo zavetрил. Ja som si však bola dosť istá, že ak by baranček z košiara vôbec ubzikol, tak by s najväčšou pravdepodobnosťou nešiel smerom do lesa. A už vôbec nie v noci! A celkom určite by sa nevybral po chodníku, ktorý oňuchával Charly. Ten sa totiž vinul Jabloňovou lúkou a prečo by sa ovca mala vybrať tadiaľ, keď rovnako dobre mohla prejsť krížom cez lúku? Ľudia to tak robia a aj psi, keď im zakážu chodiť po lúke, no my ovce nie. V každom prípade to tak nerobíme dobrovoľne. Nie, to, čo robil Charly, bol úplný nezmysel, v tom sme boli v košiari rýchlo zajedno.

„A čo myslíte, čo zacítil, keď to nie je Klárika?“ spýtal sa niekto. Klárika, tak sa volal zmiznutý baranček.

„Pravdepodobne vôbec nič,“ tvrdila iná ovca. „Tak môže lepšie natiahnuť čas. Najnovšie má aj čosi s bedrami.“

Bola to pravda. Keď ste šli za Charlym, videli ste, že vzadu vpravo už trochu kríva.

„Cc, cc, cc!“ urobilo niekoľko starých oviec. „Zmizne baranček a starý strážny pes má svoje najlepšie časy za sebou. Cc, cc, cc...“

Ináč vôbec nemám rada, keď počujem tento bojazlivý šepot, no práve teraz by som sa k nim najradšej pridala. Veď sme už všetko pretriasli: Klárrika bola ešte príliš malá a nešikovná, aby nosom odsunula haspru na bránke košiara – to vedia len veľmi skúsené dospelé ovce. Klárrika bola ešte aj primalá, aby preskočila doštený plot – to dokážu len mláďatá, ktoré sú celkom fit, ako napríklad ja. A popod doštený plot to tiež nešlo – to by Klárrika musela byť králik alebo krtko. Ostáva už len, že niekto tomu napomohol – aby som sa vyjadrila opatrne. Ale kto?

„Mala som dávať lepšiu pozor!“ vzlykala Klárrikina mamina. „Veď krátko predtým, ako sme vošli do košiara, Klárrika s nami ešte bola!“

Vtedy najprv všetci stíchli, no potom sme sa pustili do poriadneho bečania.

Ako vieme, ľudia si myslia, že ovce bečia, lebo práve to patrí k našej náture a pod kučierkami nám tak či onak nepríde na um nič rozumnejšie. Mýlia sa. Keď bečíme, má to vždy niečo znamenať, a kto nás pozorne počúva, ten tomu aj rozumie. Napríklad teraz to malo znamenať, že Klárikina mami-
na si nemusí robiť výčitky, lebo nikto predsa nemôže vo dne v noci nespúšťať svoje deti z očí. Pre mláďatá by to dokonca ani nebolo dobré. Napokon sa raz budú musieť osamostatniť a v tom sa treba cvičiť – možno nie práve v noci, no to malé ovce za normálnych okolností nerobia.

Toto sme bečali a na konci sme Klárikinej mamine sľúbili, že urobíme všetko pre to, aby sme Kláriku našli. Určite nám pri tom pomôžu ostatné zvieratá z gazdovstva.

A mali sme pravdu: ešte sme ani celkom nedobečali a už prichádzali. Nášmu bečaniu totiž rozumejú a netreba im ho zložito prekladať. Prvá prišla Rózka, mačka z nášho gazdovstva, ktorú vždy uvidíte až vtedy,